

ПЛЕДОАРИЯ ПО ДЕЛО ЗА ДОМАШНО НАСИЛИЕ

ПОСТРАДАЛ: Даниела Груева

Уважаеми, съдии,

Обадих се на телефон 112, на 12 юни 2019 г. и потърсих защита. Да, бях жертва и ми костваше около 2 месеца да се стабилизирам от физическите рани и болки, които бяха се случили по време на побоя от тогавашния прокурор на гр. Самоков. От тогава аз съм осъзната, а осъзнатия човек никога не може да бъде жертва. Пътят към осъзнаването ме направи силен човек. Бях му поверила на съхранение една не малка за мен сума пари, която той отказа да ми върне. Потърсих го, за да изясним ситуацията. Това бяха всичките ми спестявания, които той буквално ми задържа. Тогава, посред бял ден, непосредствено пред входа на съда, той ми нанесе побой и то на два пъти. Беше сигурен, че е безнаказан. Вярваше, че законът е той. Насилникът не беше арестуван, не беше задържан, свидетелите магически изчезнаха или замълчаха, а на тяхно място се появиха нови, които точно в този момент се оказаха на това място, но... извън обсега на камерите.

Реших да се боря за справедливост, стъпвайки на истината. Всички ме съветваха да се откажа, да замълча. Казаха ми, че такива битки никога не успяват. Ще ме съсият, а той ще излезе невинен. И уви, до този момент са прави. Но аз ще се боря, за да докажа, че никой няма право да насилва друг човек, да погазва правата и достойнството му, да тъпче закона.

Принудена съм да се боря с лъжливи свидетели, с неверни твърдения за измислени заплахи, за убийства, палежи и ужасни неща, в които съм обвинявана, в опит за ново дело, от страна на Христо Белстойнев. Тежко и обидно ми беше от постъпката на тогавашния прокурор – Христо Белстойнев и не можах да повярвам, че именно прокурор, пред вратите на РС Самоков, упражни публично насилие и с поведението си демонстрира, че за него няма закони и че никой не може да му търси отговорност.

За мен този гражданин осъзнаваше какво върши и умишлено ме нападна. Инцидентът е заснет от камера на съседно жилище и въпреки това доказателство, въпросният господин по всевъзможен начин се опитва да ме изкара луда, а също така, че съм го нападнала с нож.

Съдействах на всички органи - прокурори, полицаи, психолози, с цената на това, че личният ми живот стана публичен и надеждата, и вярата ми за справедлив процес.

Не спирам да вярвам и това ми дава сили да продължа напред, въпреки обидите, които изтърпях от адвокат Татяна Дончева, която ме нарече на едно заседание – „мазохистка“. Тогава се почувствах много обидена, тежко ми беше и се чудя още как може така да ме квалифицира, след като всички експертизи доказаха, че съм съвсем нормален човек. Чудя се на тези неверни

твърдения за палежи, убийства от страна на Христо Белстойнев и отново се осланям на закона, че всички ще се проучи, че има наказания за неверни твърдения и обиди.

Мога да споделя също, че останах в шок от решението на първа инстанция. Тръгнах да чета мотивите и първото впечатление, с което останах беше, че там се чувствам като обвиняема. Да, спрях да ги чета и не съм ги дочела, не исках да си причинявам болка. Трудно ми е да се лутам в материя непозната за мен, за разлика от прокурора. Искам да продължа живота си напред. След един справедлив процес и да остана удовлетворена от възмездието, че насилието е наказуемо.

Аз, дойдох тук да бъда защитена, а не да бъда обвинявана!

р.с. Плодоарията е написана собственооръчно от Даниела Груева, която е част от програмата за посланички за каузата срещу домашното насилие, по проект ACF 41 „Активни срещу насилието над жени“, финансиран от Норвежкия финансов механизъм.

Уважаеми съдии,
Обявявам
Обявих се на чел №1 на 12 юни
и погорските закони
Аз бях мъртва и ми извадихе
очите. Аз мислех да се стабилизирам
от физическите болки и болки, като
бях се ситил по време на
палеж от тогавашния прокурор на
гр. Самовод.
Първо това аз съм обвиняема, а
второто това нитога ми не е да
бъде жертва. Палеж на обвиняемата
не направя сими човека
Бях ми извадиха на охрана
една релатива за ми една татка,
указа той каза да ми върне
Материал за да си извади
сигурността. Палеж бяха обвиняемата и
апелацията която той върна

Мисля за закона
Товава човек бях дех
често се чувствам при време на
сега той ми чакне палежи и
тогава два пъти. Беше сигурен
си е безнаказан. Вярвам че
Законът е той
Насилието ми беше престъпно,
не беше задръжан, свързано
наистински изтегнаха или занемариха
а че такова място се намира
нови като тога в този момент
се оказва на това място, но
извън обсега на камерите.
Реших да се боря за справедлив
отговор на истината. Висши
не обещават да се откажат да
замислят койка ми се такова
палеж нитога не целува. ~~Аз съм~~
ще ми свърши, а той ми чакне
невинни. И че в този момент аз
палеж, но аз му се боря да да
катога ми нитога няма право да
наштва съм съм да мога да

търбата и доктината му
два така закона. Принципа сам
да се боря с всички обиди,
с неверни твърдения за изтегнен
заплахи за убийство, палежи и
чужди неща в която съм
обвинявана в олт за неба дело от
страна на Христо Белстойнев.
Тякога ~~на~~ и обиди на мене
от тогавашния тогавашен прокурор
Христо Белстойнев и не може да се обидя, се
имаме прокурор тук връща на
рамки от Савосав утвърди твърдението
нитога и е тогавашното аз действително
се за това една законна и се мисли
да ми да му твърди действително
за ми тук прокурор осъществява
катога върши и уличиле на тогавашна
Палежката е законът от камера на
сестри милосърд и върши това татка
Белстойнев. Палежката не възможност
мисли се палеж да не извади палеж
а палеж така ми във го палежката съм

Обявявам че всички органи
прокурор, милиция, милиционери
счита ми палеж и мене ми палеж
палеж палеж и тогавашна ~~и~~ и върши
ми за несправедлив процес.
Не отивам да върна ~~и~~ и това ми
дава право да търпя палеж, върши
обиди като изтегнах и аз палеж
Товава нитога не може на една
апелация - палежката. Товава се
палежката много обиди. Товава ми
палеж и палежката аз съм още не
палеж така да ми квалификация осъ
катога всички милиционери - палежката
палежката съм съм палежката
Буде се и на този неверни твърдени
за палеж убийство от страна на
Христо Белстойнев и очите се откъсва
но законна ми всичко ~~и~~ процес се
чужди камерата за неверни твърдени
и обиди.

Мога да споделя също, че останах
в шок от решението на първа инстанция.
Тръгнах да чета мотивите и първото
впечатление, с което останах беше,
че там се чувствам като обвиняема.
Да, спрях да ги чета и не съм ги
дочела, не исках да си причинявам
болка. Трудно ми е да се лутам в
материя непозната за мен, за
разлика от прокурора. Искам да
продължа живота си напред. След
един справедлив процес и да остана
удовлетворена от възмездието, че
насилието е наказуемо.